

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **P. N.**
zastoupený advokátem Mgr. Ivo Šotkem
sídlem Ostružnická 6, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019 č. j. KUOK 127321/2018, ve věci
umístění stavby

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019 č. j. KUOK 127321/2018, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šternberk ze dne 10. 9. 2018 č. j. MEST 70642/2018, kterým byla umístěna stavba „Most 46-037 Šternberk“.
2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Žalobce již v námitkách podaných v územním řízení uvedl, že výstavbou umístované stavby dojde k odepření přístupu k jeho pozemku parc. č. X osobním automobilem, což žalobce určitým způsobem vyloučí z užívání pozemku a způsobí značné potíže. Dále namítal, že realizací stavby SO 131 „Provizorní komunikace a stezka pro pěší“ by bylo zasahováno do vlastnického práva žalobce tím, že stavba se částečně nachází na jeho pozemku X, aniž by k tomu byl dán zákonný důvod.
 - 2) Stavební úřad se s touto námitkou vypořádal čistě formálně s tím, že žalobce odkázal na podání námitek k příslušnému silničnímu správnímu úřadu poté, co ten zahájí stavební řízení.
 - 3) Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval tím, že příjezd k nemovitosti žalobce bude omezen pouze na dobu realizace stavby, která je odhadována na pouhých 6 měsíců, žalobce však nepovažuje takto vymezenou dobu za nezbytně dlouhou v souvislosti s tím, že mu bude po celou tuto dobu odepřen přístup k pozemku automobilem. Žalobce má za to, že jelikož jde o dobu pouze odhadovanou, není obecně jisté, ani mu není zaručeno, že tato doba bude stavebníkem dodržena.
 - 4) Žalobce nevyvrací tvrzení žalovaného, že žalobce bydlí na jiné adrese v rámci Šternberka. Má však za to, že z této skutečnosti nelze automaticky vyvozovat, že se na svém pozemku dotčeném stavbou nezdržuje často a pravidelně. Přístup automobilem je pro něj klíčový, neboť převáží věci o větší hmotnosti.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by byl nějakým způsobem dotčen umístovanou stavbou kterýkoliv z pozemků ve vlastnictví žalobce. Pozice účastníka řízení byla žalobci dána z titulu vlastnictví sousedního pozemku a stavby na něm podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen „stavební zákon“). Napadeným rozhodnutím je umístěna také stavba SO 131 „Provizorní komunikace a stezka pro pěší během výstavby“, která se má nacházet na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X a X. Mezi těmito pozemky není pozemek ve vlastnictví žalobce parc. č. X. Žalobce v žalobě specifikuje, že z mapového listu č. Šternberk 6-3/33 vyplývá, že bude přímo dotčeno jeho vlastnické právo, tedy že dojde k odepření vstupu k jeho pozemku. Žalovaný upřesnil, že žalobce odkazuje na kopii katastrální mapy založené ve správním spise stavebního úřadu, který znázorňuje stávající stav. Z této mapy lze zjistit, že pozemek žalobce parc. č. X sousedí s pozemkem parc. č. X, na které bude umístěna stavba SO 131 „Provizorní komunikace, stezka pro pěší během výstavby“. V kopii katastrální mapy, kterou žalovaný přiložil k vyjádření, jsou oranžově zakresleny pozemky dotčené a žlutě pozemky sousední. Z uvedeného vyplývá, že pozemek žalobce pouze sousedí s pozemky, které budou stavbou dotčeny.
4. Žalovaný připustil, že vlastnické právo žalobce bude dotčeno stavbou, proto byl žalobce také zahrnut mezi účastníky řízení. Postup výstavby a její jednotlivé etapy jsou zobrazeny

na „Situačním výkresu postupu výstavby“, který je součástí spisu správního orgánu I. stupně. Příjezd k nemovitosti žalobce bude omezen pouze po dobu realizace stavby, která je odhadována na pouhých šest měsíců. Stavebníkem zamýšlená stavební činnost a s ní spojené zatížení okolí je podle žalovaného přiměřené poměrům v dané lokalitě i s ohledem na to, že jde o velmi frekventovaný průtah silnice I/46 směrem na Opavu. Dále si žalovaný ověřil na internetové aplikaci katastru nemovitostí, že žalobce bydlí na jiné adrese ve Š., a to H. X, takže nelze ani hovořit o omezení každodenním a dlouhodobém. Žalobci nic nebrání v příjezdu do snesitelné blízkosti k nemovitosti, neboť může zastavit v docházkové vzdálenosti cca 30m od nemovitosti na silnici před lávkou přes Sprchový potok.

5. Žalovaný dále zdůraznil, že z vyjádření stavebníka společnosti VIAPONT s.r.o. k podanému odvolání vyplývá, že stavebník nechal projekty již v minulosti přepracovat z důvodu nesouhlasu žalobce se stavbou. Původní řešení s kolmou lávkou omezovalo možnost příjezdu k nemovitosti žalobce jen po dobu, než se uloží a zprovozní trouba mostu, což byly asi dva měsíce místo současných šesti.
6. Žalovaný přisvědčuje žalobci v tom, že stavbou dojde k určitému dotčení stávajících poměrů, nicméně jeho vlastnické právo není právo absolutní, když v oblasti stavebního práva počítá právní řád s jeho omezením, neboť vlastníci sousedních nemovitostí jsou povinni strpět jistá omezení při stavební činnosti. Tyto závěry vyplývají z rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 9As 61/2007 a sp. zn. 8As 20/2011.
7. Závěrem žalovaný poukázal na ust. § 90 stavebního zákona ve spojení s ust. § 45 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) s tím, že stavební úřad posuzuje a rozhoduje o podaném návrhu a pokud ten je v souladu s požadavky § 90 stavebního zákona, stavební úřad nemá důvod stavbu nepovolit. Nemůže žadateli nařídít, aby stavbu na základě námitek účastníků řízení umístil na jiném místě, disponovat předmětem žádosti může pouze žadatel. Správními orgány bylo vyhodnoceno, že stavba je umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací města Šternberk, v souladu s podmínkami dotčených orgánů a v souladu s obecnými požadavky na užívání území a s technickými požadavky na stavby, takže není důvod její navrhované umístění zamítnout, případně řešit jeho změnu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s.ř.s.“) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.
9. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že stavební úřad na základě žádosti stavebníka oznámením ze dne 9. 5. 2018 zahájil územní řízení o umístění souboru staveb „Most 46-037 Šternberk“. Současně účastníky řízení a dotčené orgány poučil o koncentrační zásadě a možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí včetně nahlížení do spisového materiálu. V námitkách ze dne 4. 6. 2018 žalobce namítl zásah do svého vlastnického práva, když výstavbou předmětné stavby dojde k odepření přístupu k jeho pozemku osobním automobilem, což ho určitým způsobem vyloučí z užívání pozemku a způsobí mu značné potíže. Dále namítl, že stavba SO 131 „Provizorní komunikace a stezka pro pěší“ zasahuje do jeho vlastnického práva tím, že se částečně nachází na jeho pozemku parc. č. X. Dne 10. 9. 2018 pod č. j. MEST70642/2018 vydal stavební úřad územní

rozhodnutí o umístění předmětných staveb, v němž se vypořádal také s námitkami žalobce, které označil za nedůvodné. K odepření přístupu k pozemku automobilem uvedl, že se jedná o námitku týkající se provádění stavby a nikoliv umístování stavby, jelikož po dokončení stavby bude příjezd k pozemku opět obnoven. Pokud jde o druhou námitku, že stavba provizorní komunikace bude umístěna na pozemku žalobce uvedl, že se jedná o mylnou informaci žalobce, neboť pozemek parc. č. X, který je v jeho vlastnictví, nebude stavbou nijak dotčen, když tato je umístěna na jiných pozemcích. Účastenství žalobce v probíhajícím řízení není dáno skutečností, že by se umístovaná stavba nacházela na jeho pozemku, ale tím, že je vlastníkem pozemku sousedního.

10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež bylo doplněno na výzvu stavebního úřadu podáním ze dne 25. 10. 2018 a o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
11. Pokud jde o první žalobní bod, krajský soud má obsahem správních spisů za prokázané, že žalobce podal v průběhu územního řízení námitku tvrzeného obsahu. S touto námitkou se stavební úřad vypořádal v prvostupňovém rozhodnutí. K její první části, tj. znemožnění příjezdu na pozemek žalobce osobním automobilem po dobu trvání stavby v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že se jedná o námitku směřující ke stavebnímu řízení, nikoliv k řízení územnímu, a proto se jí nemůže zabývat. Krajský soud se s tímto tvrzením stavebního úřadu neztotožňuje, neboť skutečnost, že stavebník nebude moci přijíždět automobilem na svůj pozemek po dobu trvání stavby, souvisí především s umístěním stavby a s vlastním provedení stavby až druhotně. Správní orgán I. stupně proto tuto námitku žalobce nevypořádal relevantním způsobem. Vadu v postupu prvostupňového správního orgánu však napravil žalovaný, který na straně 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že se ztotožňuje s žalobcem v tom, že příjezd k nemovitosti v jeho vlastnictví bude omezen po dobu realizace stavby, která je však předpokládána pouze na dobu 6 měsíců. Žalovaný vyhodnotil, že s ohledem na poměry v dané lokalitě, kdy se jedná o frekventovaný průtah silnice I/46, jde o omezení přiměřené. Rovněž přihlédl k tomu, že žalobce trvale bydlí na jiné adrese ve Šternberku, takže jeho omezení nebude každodenní. Žalovaný vzal v úvahu také skutečnost, že žalobce se automobilem dostane do velmi blízké vzdálenosti od nemovitosti, cca 30m, což označil za snesitelné. Krajský soud se s tímto vyhodnocením žalovaného ztotožňuje, neboť je považuje za konkrétní, přesvědčivé a logicky zohledňující všechny v úvahu přicházející faktory. Za velmi příléhavý považuje soud také odkaz na rozsudky NSS sp. zn. 9As 61/2007 a sp. zn. 8As 20/2011, z nichž plyne, že vlastnické právo nelze vnímat absolutně, zvláště pak v oblasti stavebního práva, kdy právní řád výslovně počítá s jeho omezením. Je akceptovatelné, aby vlastníci nemovitostí strpěli jistá omezení a projevíli určitou vstřícnost vůči stavební činnosti vlastníků sousedních nemovitostí, to vše při dodržení přípustné míry takového zásahu. Krajský soud má za to, že tyto závěry plně doléhají na situaci žalobce, navíc v jeho konkrétním případě o to naléhavěji, že jeho dočasný diskomfort v užívání předmětného pozemku bude strpěn ve veřejném zájmu.
12. Pro úplnost krajský soud dodává, že podle konstantní judikatury správních soudů je na správní řízení zahrnující procesní postup a rozhodnutí jak správního orgánu I. stupně tak správního orgánu odvolacího pohlíženo jako na jeden celek, takže pochybení, jichž se dopustí správní orgán I. stupně, mohou být napravena právě postupem odvolacího orgánu (srov. rozsudky NSS sp. zn. 7As 72/2006, sp. zn. 1 Afs 88/2009, sp. zn. 4 Ads 104/2010, sp.

zn. 1 Afs 16/2011). K takové situaci podle názoru krajského soudu došlo v posuzované věci.

13. Pokud jde o druhou žalobcem vznesenou námitku, tj. že realizací stavby SO 131 „Provizorní komunikace a stezka pro pěší“ bude zasaženo do jeho vlastnického práva tím, že stavba se částečně nachází na jeho pozemku parc. č. X, má krajský soud obsahem správních spisů za prokázané, že se s ní vypořádal již správní orgán I. stupně, který v rozhodnutí o umístění stavby uvedl, že předmětná dílčí stavba bude realizována na jiných pozemcích, než je zmiňovaný pozemek žalobce. Žalobce v podaném odvolání tuto argumentaci stavebního úřadu žádným způsobem nerozporoval. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se závěry stavebního úřadu ztotožnil. Žalobce v podané žalobě svou námitku pouze zopakoval, aniž by k ní něco dalšího uvedl či jakkoli rozporoval tvrzení správních orgánů. Obsahem správního spisu, zejména vymezení stavebního objektu SO 131 v územním rozhodnutí a kopií katastrální mapy má krajský soud za prokázané, že označený stavební objekt není umístěn na pozemku žalobce. K argumentaci správních orgánů obou stupňů proto krajský soud nemá, co by více dodal.
14. Druhý žalobní bod v části směřující proti formálnímu vypořádání námitek žalobce stavebním úřadem má krajský soud za vypořádaný argumentací k žalobnímu bodu 1, na niž v části týkající se vyhodnocení této námitek správním orgánem I. stupně a následně žalovaným plně odkazuje.
15. Pokud jde o druhou část tohoto žalobního bodu, tj. že žalobce nepožadoval nevydání povolení o umístění stavby, ale změnu v tom smyslu, aby mu nebyl znemožněn přístup na jeho pozemek osobním automobilem, má krajský soud za to, že žalovaný na obdobnou odvolací námitku přiléhavě reagoval na str. 6-7 napadeného rozhodnutí odkazem na § 90 stavebního zákona. Krajský soud se s touto argumentací plně ztotožňuje a ani v tomto případě neshledal nutným jakkoliv ji doplňovat. Ani druhý žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.
16. Ve třetím žalobním bodě žalobce vyjádřil obavu, že realizace stavby bude trvat déle než 6 měsíců a že nemá žádnou záruku, že jeho vlastnické právo nebude omezováno déle. K uvedenému lze pouze uvést, že úvaha žalobce je sice pochopitelná, avšak čistě hypotetická. Krajský soud ve smyslu ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání napadeného správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání tohoto rozhodnutí, takže není oprávněn ani povinen hodnotit ani skutečnosti či změnu právního stavu, které nastaly po jeho vydání, natož skutečnosti, které jsou tvrzeny do budoucna a v hypotetické rovině.
17. Pokud jde o čtvrtý žalobní bod, žalobce v něm namítá, že skutečnost, že jeho trvalé bydliště není v dotčené nemovitosti, nijak nezlehčuje zásah do jeho vlastnických práv. S tímto názorem žalobce se lze jistě ztotožnit. Krajský soud však má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí k závěru, že by tomu tak bylo, nedospěl. Žalovaný pouze uvedl, že z trvalého bydliště žalobce na jiné adrese lze dovodit, že označený zásah do jeho vlastnického práva nenabude každodenní intenzity. Krajský soud má tuto úvahu žalovaného za opodstatněnou běžně vžitými zvyklostmi, zvláště když žalobce netvrdí a ani netvrdil žádné bližší podrobnosti k tomu, proč je pro něj nezbytné dojíždět přímo k nemovitosti osobním automobilem, s výjimkou zmínky v žalobě, že převáží věci o větší

hmotnosti, z níž však také nelze dovodit nic určitého. Žalobce v žalobě, ani v průběhu správního řízení neuvedl žádné závažné nebo výjimečné důvody, pro které by jím tvrzený zásah do vlastnického práva byl nepřiměřený. Žalobce také nijak nerozporoval tvrzení žalovaného, že se automobilem dostane do snesitelné vzdálenosti cca 30m od nemovitosti. Krajský soud má ve shodě s žalovaným za to, že strpění takového omezení je v mezích přípustnosti.

18. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl pro nedůvodnost. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v tomto řízení podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 6. června 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu